Fredrik Reinfeldt: Tal vid Skogsindustriernas öppna årsmöte 2007

Talare
Fredrik Reinfeldt
Statsminister

Datum
24 april 2007

Plats
Norra Latin, Stockholm

Ers Majestät, ärade åhörare,

Tack för möjligheten att få komma hit. Jag tycker det är modigt av er att bjuda in en sådan asfaltsblomma som jag ändå utgör, som har levt mitt liv i Stockholmsregionen. Det är nu inte så illa att jag bara sett skog på bild. Vi har som bekant lite skog även här i denna del av Sverige, även om det som sagt inte är så mycket.

Jag har däremot vuxit upp i ett land där skogen betyder oerhört mycket. Där vi får lära i den skola vi går att i skogen hittar man både tid för rekreation och eftertanke. Vi är också många som förknippar skogen med en del av det nordiska, en viktig del av det fantastiska livet vi får leva här, i vår del av världen.

Skogen förknippar vi också med någonting betydelsefullt för vår ekonomi. Det finns väldigt mycket bra man kan göra av skog om man använder den på rätt sätt. Så vår respekt, vår kärlek till skogen tror jag vi alla delar, oavsett vi är asfaltsblommor eller har vuxit upp i de mer skogstäta delarna av Sverige.

Jag är också en av många som ständigt imponeras över hur skogen håller sig ständigt modern. Detta i en tid där vi har noterat att konjunkturer och förutsättningar ständigt förändras. I en tid då branscher kommer och branscher försvinner, ja då består ändå skogen på något sätt. Detta går igen genom vår historia.

Vi såg det när elektricitetens genombrott stod för dörren liksom när industrialismen kom på plats. Men också i vår tid, när it-boomar och andra branschgenombrott avlöser varandra, så förblir fortfarande skogen både en viktig råvara, men också en viktig del i väldigt mycket av förnyelsearbetet inom såväl miljöområdet som annat. Den svenska skogsnäringen har haft och har

alltjämt en ständig förmåga att förnya sig och hålla sig i framkant.

Jag har precis som Christer ett intresse för siffror och märkligt nog hade vi ungefär samma siffror när det gällde skogens betydelse. Dock inte helt, så möjligen så ska vi konferera med våra respektive medarbetare. Vi är dock överens om att skogen betyder mycket, för både sysselsättning och export. Ta bara detta att skogen står för motsvarande fyra procent av Sveriges bruttonationalprodukt.

Det finns som bekant en konflikt i synen på skogen som jag också vill försöka förhålla mig till. Den handlar om hur vi ska använda skogen. Låt mig här slå fast att jag egentligen inte har något annat att säga än vad ordföranden här sade. Vår utgångspunkt bör vara att använda skogen och se till så att rätt råvara hamnar på rätt plats. Vi måste ha respekt för att en utvecklad ekonomi bygger sin framgång just på att eftersträva bästa möjliga förädlingsvärde. Det måste vara den första utgångspunkten.

Men också, vilket är viktigt att säga, måste vi ha med detta med att vilja bruka den jord vi har. Vi måste uppmuntra användning av jorden. Vi har därför sagt nej till en politik som talar om att lägga i träda eller att inte använda våra marker. En sådan utveckling vore nämligen väldigt olycklig för ett land där skogen kan göra så mycket nytta. Den andra utgångspunkten blir därför att vi ska bruka vår jord. Att vi ska göra det med vetskap om att vi har gott om utrymme i Sverige och därför kanske kan öppna för att producera ännu mer skog.

Jag tycker att ni själva har uttryckt er väldigt väl. Ni har skrivit så här: "Skogsråvaran måste användas där den gör störst nytta för Sverige. Värdet av virke som förädlas i sågverks- och pappersindustrin är många gånger högre än om det används som biobränsle. Stöd och subventioner för att främja uthållig energiproduktion måste utformas på ett sätt så att det inte snedvrider konkurrensen om råvarorna".

Jag kan skriva under på det. Jag förstår också det viktiga i att den här diskussionen förs. Samtidigt får inte råvaran bli hela diskussionen om svensk skogsindustri, utan minst lika viktigt är att vi ser denna just som en del av vår svenska basindustri.

Svensk skogsindustri är svensk näringsverksamhet. Den är något som behöver

samma goda villkor som övriga delar av svensk basindustri. Och det för mig över på den fråga som ju ofta och länge har diskuterats i svensk politik, nämligen energifrågan.

Får jag lov att säga att ibland så brukar man - och inte minst i sådana här sammanhang - säga att den svenska energipolitiken har varit ryckig, fram och tillbaka och svår att följa. Får jag bara påpeka att det beror på att de politiker som väljs över tid kommer från olika partier, återspeglar väljarnas ibland lite ändrade inställningar och försöker uppnå helt olika saker.

Det ligger i demokratins inneboende väsen är att vi inte tycker likadant. Om vi alla tyckte likadant då skulle mycket av det vi kallar demokrati vara helt meningslöst. Alltså har det funnits de som hävdar att vägar till bättre miljö och en bättre framtid handlar om att minska energiproduktionen. Stänga elproduktion i Sverige.

Andra, bland annat mitt eget parti, har varit av en annan uppfattning. Vi har sett energifrågan som väldigt tätt sammankopplat med basindustrins överlevnadsvillkor, med i grunden också mycket stor betydelse för Sveriges tillväxtförutsättningar i stort. Den måste ses som en del i hur vi vill att BNP ska utvecklas, men också naturligtvis hur sysselsättning ska säkras.

Vi har också stor kunskap om att den energiintensiva industrin, och det präglar egentligen hela den svenska basindustrin förutsätter, vid tillgång till energi, ofta med låga priser.

Vi möter nu en gradvis annan verklighet, delvis därför att energiförståelsen internationaliseras. Det går inte längre att tala om nationellt stängda energisystem, utan vi får ett försök - om än inte perfekt, till en prissättning som är internationellt styrd och i sin bästa form ska förmå uppbringa bästa möjliga konkurrens. Även om det onekligen kan diskuteras om detta verkligen fungerar som det var tänkt.

När Alliansen, Allians för Sverige, satte sig att försöka finna en grund för en överenskommelse kring energipolitiken var mycket av det jag nu nämnt utgångspunkten. Får jag i detta sammanhang också påpeka det, att det i mångt och mycket under tre decennier har varit energifrågan som svensk inrikespolitik har kretsat kring. Att det har varit svårt att hitta något bärande

regeringsalternativ utan en länk till ett parti som i grunden har haft den mer ifrågasättande inställningen till energiproduktion eller rent av viljan att avveckla densamma.

Vår utgångspunkt var att försöka möta det jag tror är viktigt för många av er: Långsiktighet, stabila förutsättningar, en överenskommelse som kan gälla över längre tid. Förutsättningarna för det kräver egentligen en bredare överenskommelse, än det som just nu är regeringsunderlaget, det är vi väl medvetna om.

Därför har vi också varje gång vi återkommer till våra alliansöverenskommelser sagt att vi öppnar dörrarna även för socialdemokraterna. Vi vill föra en diskussion med denna bredare ansats. Det är Allians för Sverige. Och vi hoppas på att vi med denna öppenhet, ett givande och tagande, också ska kunna nå en bredare överenskommelse än den som just nu ligger på Riksdagens bord.

Samtidigt vill jag påpeka att Alliansens överenskommelse ändå kunde slutas mellan fyra partier. Detta på ett sätt som under en tid har gett en bättre spelplan och mer hållbara regler än vad som annars hade varit fallet.

Det innebar bland annat att den pågående förtida avvecklingen av kärnkraften avbröts. Det innebar att vi är öppna för effekthöjningar i de tio aggregat som nu finns kvar. Bara dessa beslut innebär mer än många tror. Det innebär att vi satt stopp för kapitalförstörning och nedsläckning av vår energiproduktion. Det innebär också att vi ser till att använda den kärnkraft vi har. De tio aggregat vi nu har kvar ger mer el än vad de tidigare tolv gav tillsammans.

Det innebär också att vi, och det kanske är det viktigaste, inte längre sätter en utbyggnad av förnyelsebar energiproduktion i motsatsförhållande till vår kärnkraft. Vi säger inte att det ena enkom kan växa fram om det andra dras tillbaka. Nu är utgångspunkten att bägge kommer att behövas under överskådlig tid.

Till detta kom att vi avbröt den så kallade "gröna skatteväxlingen", som i praktiken var ett sätt att straffa ut industrin och göra det dyrare att värma hus och hem. Denna så kallade skatteväxling var ett tydligt exempel på hur det tidigare fördes en felaktig politik. En politik som ledde till sämre villkor för industri verksam i Sverige i förhållande till industri verksam i andra länder.

Allt detta är delar i vår energiöverenskommelse som vi har sagt gäller fram till 2010.

Jag vill vara ärlig mot er och säga att: Ja, det är inte tillräckligt långsiktigt eller stabilt. Och nej, därför har vi inte sagt att vi är färdiga heller. Jag skulle, som sagt, gärna se en bredare överenskommelse. Vi kommer också att eftersträva att vi ska komma långsiktigt och brett överens om förutsättningarna för energiproduktion i Sverige.

Ska vi nå dit måste vi vara öppna och förstå hur synen på energifrågan faktiskt förändras över tid. Vi måste förstå att vi lever i en tid där möjligheterna för energiproduktion faktiskt utvecklas och det mycket snabbt. Där vår utgångspunkt bör vara att, som sagt, kunna ha en både och strategi.

En strategi som både använder det som har tjänat sig självt, utan att forcera en avveckling, samtidigt som vi försöker få på plats det nya. Någonting som vi för övrigt, nu inom EU:s ram, på det toppmöte som var i Bryssel i mars, var tydliga med. Vi enades där om att vi ska nå en förnyelsebar andel i vår energiproduktion fram till 2020 om tjugo procent.

Möjligen kan påpekas att det är nivåer som Sverige redan har uppnått och passerat. Men överenskommelsen kommer innebära att det ställs högre krav även på oss. Av det enkla skälet att detta mål ska uppnås genom en jämbördig fördelning, där man noterar att alla inte har möjlighet att fram till 2020 nå den här högre andelen. För att nå resultat krävs därför att de som ligger före, bland annat Sverige, men också Finland, kanske tar på sig ambitionen att nå ännu längre.

Detta är det vi kan säga om energiförutsättningarna just nu. De måste ta form i en balans mellan viljan att nå en långsiktig överenskommelse, den överenskommelse vi har i alliansen som vi fortsätter att hedra och respektera och internationella ambitioner. Allt detta kommer naturligtvis att öppna för diskussioner. Under den här mandatperioden, gärna med socialdemokraterna och om inte annat för alliansen. Där vi inför nästa val 2010 måste ge svar på hur vi vill att förutsättningarna för energiproduktion ska se ut i Sverige i framtiden.

Med detta sagt; Vi har redan gått från ett läge där bilan hängde över väldigt

mycket av förutsättningarna för energiintensiv produktion, till att vi har förbättrat villkoren, om än inte alla känner sig helt nöjda.

Det går sedan inte bara att prata energi för att förstå förutsättningarna för svensk basindustri. Det handlar naturligtvis också om de allmänna ekonomiska villkoren vi har framför oss i år och kommande år.

Vi kan här notera att vi har väldigt stark ekonomi i Sverige. Vi talar nu om en tillväxt på 3,7 procent för innevarande år och även nästa år ser den ut att bli mycket starkt. Det är i grunden bra ordning och reda i den svenska ekonomin. Där andra talar i Europa om att nu få bort de sista resterna av underskott, för det är ju hyggligt god konjunktur över hela Europa, så talar vi om mycket stora överskott. Mycket stora överskott.

Vi har fallande bruttostatsskuld på över tio procentenheter, mellan 2006 och 2008, bara för att nämna en av många siffror som illustrerar hur urstarka de svenska statsfinanserna nu är.

Detta kan naturligtvis, om det används rätt, kopplas till en framtidstro. Det finns utrymme för att föra en politik som gör det intressant att vara företagare och entreprenör - med en känsla av att nu finns de goda förutsättningarna för att vilja starta, driva och växa med sitt företag här i Sverige.

Samtidigt ser vi fortsatt goda exportmöjligheter. Det nämndes förvisso att man i Kina gör en hel del själv, men vi noterar också att vi har växande exportandelar, stora delar av det vi tillverkar exporteras till Kina. Samtidigt som man talar om en avmattning i USA kan vi, som sagt, fortsätta att notera mycket höga tillväxttal i Kina och i övriga Asien. Det stärker också svensk ekonomi.

Vid sidan av detta så uppehåller alliansregeringen sig mycket vid diskussioner kring det faktum att vi har ett fortsatt stort utanförskap i Sverige. Vi har hög arbetslöshet som kommer att ta lång tid att sanera. Vi kan börja glädjas åt att det nu äntligen ser ut att röra sig i rätt riktning, men det är samtidigt ett viktigt konstaterande att detta vi har kallat "det svenska utanförskapet" är mycket stort.

Man kan inte se det på annat sätt och vi får ständiga signaler eller nya vittnesbörd om detta. Vi har i människor räknat över en miljon invånare i ett land som bara har nio miljoner medborgare. Människor som är i ålder att arbeta.

Människor som till stora delar har arbetsförmåga, men som inte jobbar. Detta samtidigt som vi i stora delar av den framväxande ekonomin talar om brist, svårigheter att finna personal, att det inte går att hitta någon som kan jobba här.

Denna typ av oförmåga i ekonomin kan vi naturligtvis inte stillatigande acceptera. Vi kan inte acceptera att det finns människor som stängs ute och inte får uppbära självständighet genom eget arbete och egen lön. Detta trots att ekonomin går bra, trots att jobben växer fram. Det är heller inte bra för vår samhällsekonomiska utveckling att det ser ut på det här sättet.

Jag tycker vi har anledning att fundera över hur det kan vara så att den sysselsättningsökning som vi nu upplever inte i tillräcklig utsträckning ger arbetstillfällen i ett möte mellan arbetsgivare och arbetstagare. Många i Europa har pratat om "jobless growth", där vi ser tillväxt men utan att jobben växer till. Så såg det under lång tid ut också i Sverige.

Produktivitetsförbättringarna gjorde att det gick att få höga tillväxttal, trots att sysselsättningen inte växte. Sedan kom en sysselsättningsökning 2006 och den är knappt på plats förrän vi börjar tala om brister. Förrän vi börjar tala om löneökningsnivåer som möjligen inte är samhällsekonomiskt hållbara. Förrän vi börjar tala om allvarliga rekryteringsproblem.

Vi har fortsatt stora problem på den svenska arbetsmarknaden. Det illustreras av precis det jag nu har påpekat. Det måste också vara en viktig pusselbit för oss när vi utformar vår politik.

Nära nog allt vi nu presenterat, i budgetpropositionen och nu i vårpropositionen, syftar till utbudsstimulerande åtgärder. Det har varit hela vår utgångspunkt. Ekonomin ropar efter utbudsstimulanser för att komma undan från den situation vi nu ser. Det har talats om att vi ser ett växande kapacitetsutnyttjande som riskerar att slå över i inflationsimpulser. Om det inte är så att vi gör rätt typ av arbetsutbudsstimulerande åtgärder vill säga.

Viktigast i detta är och förblir att sänka skatten på arbete. Vi sänkte skatterna med 40 miljarder nu vid årsskiftet, eller som man också kan uttrycka det, vi har totalt sänkt skatterna med 2,5 procent av BNP. Till alla er som har vant er vid att Sverige har varit ett land där man talar om ett skattetryck om över 50 procent. Så är inte fallet längre. Jag kan notera att vi nu är under 50 procent och

2008 talar vi om ett skattetryck i Sverige på 47 procent. Det sjunker nu mycket snabbt.

Denna utveckling tror vi är helt central, framför allt för att det handlar om att vi nu sänker skatten på arbete. Att vi steg för steg öppnar för att det ska löna sig bättre att arbeta. Vi har också sett till att rikta våra skattesänkningar mot de som tjänar lite mindre, av det enkla skälet att de väldigt ofta har de sämsta incitamenten för känna att det verkligen är lönt att jobba.

Det har varit väldigt påtagligt i Sverige. Vid låg inkomst är vi väldigt ofta beroende av olika försörjningssystem som förändrar sina ersättningar med förändrad inkomst. Det har i sin tur fått en allvarlig konsekvens. Vi har i dag kraftigare marginaleffekter för den som tjänar lite men ändå jobbar, än vad vi hade för höginkomsttagare som tyckte att det svenska skattesystemet var perverst på 70-talet.

Allt det här är oerhört viktigt att göra någonting åt om vi vill få en ekonomi där fler jobbar. En ekonomi som blir starkare. En ekonomi som gör att vi har råd med en bra välfärd.

Det är nu också steg på steg på väg att bli verklighet. Om vi fortsätter på den inslagna vägen så kommer vi fram till 2010, vad vi nu kan se, att ha minskat utanförskapet dubbelt så mycket detta år än vad som tidigare skedde under tolv år. När vi dit har vi nått ett trendbrott. Utanförskapet växer inte längre, det minskar. Det kan handla om uppemot 160 000 individer, som under kommande år faktiskt går från utanförskap till eget arbete givet de åtgärder vi nu gör.

Jag vill påpeka att vi fortfarande inte är nöjda. Vi har inte mer än inlett att bryta med utanförskapet som vi lärt känna det. Men det vi gör kommer att betyda oerhört mycket för de branscher som upplever att det är väldigt god konjunktur. Våra utbudsstimulerande åtgärder bidrar till att möjligheterna ökar för att det ska finnas rätt utbildad personal som är redo att ta jobb i en tid när konjunkturen tar fart eller har gjort det under längre tid.

I denna strävan är det också viktigt att vi får de svenska företagen att bli fler, och att de också växer. Därför handlar det naturligtvis också om att se över den svenska företagarpolitiken.

Vi har här sett tendenser till att våra investeringar går ned. Vi har ju väldigt många siffror som är positiva, men vi ser en sjunkande bruttoinvestering i svensk ekonomi. Det är bara en viktig orsak till varför vi vill avskaffa den svenska förmögenhetsskatten.

Jag tycker att den har underkänt sig själv av många skäl. Det är en godtycklig skatt med drag av frivillighet. Den borde om den ska leva upp till sitt namn, pricka de som är allra rikast, men de har på något sätt fått slippa undan. I stället så är det dem som är lite så där halvrika som får betala förmögenhetsskatten. Andra försöker undvika denna skatt och söker sig bort från Sverige eller tenderar att försöka gömma sina tillgångar, snarare än att sätta dem i arbete.

Detta ger oss ett Sverige där vi investerar i det som gör att vi slipper förmögenhetsskatt, snarare än i det som sätter fart på förädlingsvärdet, som gör att ekonomin kan växa till. Det här tror jag är en del av förklaringen till varför vi saknat riskkapital. Varför kapital lämnar Sverige. Vi hoppas nu åtminstone till en början få kapital att stanna kvar i Sverige, men också få fram mer av investeringar från utlandet.

Bruttoinvesteringar är en grund för att bygga ut kapaciteten vid sidan av arbetsutbudsstimulerande åtgärder på arbetsmarknaden. Därför betyder detta jättemycket för att kunna möta en god konjunktur med goda förhållanden för möjligheten att investera, bygga ut, kapaciteten i den svenska industrin.

Vi tittar också på momsinbetalningsregler och konkurslagstiftning. Vi är faktiskt väldigt stränga mot den som har gått i konkurs i Sverige. Ungefär som om det var helt fel att någon gång misslyckas. Där jag tycker att vi delvis ska se till att vi mer har ett system som inser att en entreprenör, en person som försöker starta ett företag, kanske inte alltid prickar rätt första gången. Därför måste vi ha ett system som förvisso gör att man kan gå i konkurs, men också att man faktiskt kan komma tillbaka med nya idéer och ny kraft.

Vi jobbar också mycket med regelförenklingar. Det är något med betydelse för både små och stora företag. Vår strategi är därför att minska regelkrånglet i Sverige, men också använda vår röst för att man inom EU-systemet tar till sig detta. Vi ska minska krånglet i Sverige, vi ska uppmuntra enskilda medlemsländer att göra detta, men också vara tydliga med att EU-byråkratin i

sig mår bra av regelförenklingar.

Syftet är helt enkelt att det ska bli mer fri handel och mindre av nationella kvarvarande regleringar, som i dag gör det svårt att komma in, etablera sig och expandera i andra länder.

Det är många som har påpekat detta, att den här idén om en fri öppen inre marknad i grunden är mycket sympatisk och väldigt bra. Den behövs för att samla Europa i konkurrens mot övriga delar av världen. Problemet är bara att den finns mer i teorin än i praktiken. I praktiken hänger sig en stor mängd små regleringar, papper och särbestämmelser kvar. De gör det svårt att komma in och verka i andra länder.

Minskat krångel på EU-nivå och i medlemsländerna är vårt mål. Till detta ska 25 procent av våra egna svenska regler bort. Detta är ett arbete som vi har satt igång och som vi hoppas ska kunna nå framgång.

Sist men inte minst har vi samlat ett Globaliseringsråd under ledning av Lars Leijonborg. Syftet är att få en långsiktig diskussion kring det faktum att väldigt många av våra industrier verkar under globala förutsättningar i dag. Detta globala konkurrensförhållande måste vi ständigt belysa för att Sverige ska stå starkt. Vi vill göra det i breda samtal, gärna med Skogsindustrierna och andra, för att bättre förstå vad är för typ av ny värld, nya förutsättningar som avspeglar sig för Sverige.

Detta måste höra ihop med allt det andra vi gör. Och det handlar då inte bara om att ha en nationell förståelse för vad som måste göras, det handlar väldigt ofta också om att möta upp med global politik, verka för global frihandel, globalt regelförenklingsarbete och annat. Det är i hela denna kontext som Globaliseringsrådet verkar.

Jag har sett att ni ska tala om klimatfrågan här senare i dag. Det tycker jag är väldigt bra. Klimatfrågan är på riktigt. Jag var uppe och mötte forskarna i Nyålesund på Svalbard för en tid sedan, och det är väldigt talande hur en bärande del av forskarmiljön nu är överens om att människan påverkar klimatet med sitt sätt att leva.

Alla är inte överens. Det är de sällan som forskare. Seriösa forskare kommer inte

alla alltid fram till samma slutsats. En väldigt stor del av forskarsamhället är emellertid överens om att människan har påverkan på klimatet.

Som de uttrycker det: Det nya är inte att vi har olika klimat under människlighetens olika livscykler, vi har haft både varmare och kallare förutsättningar än vad vi har idag.

Det nya är att människans sätt att leva sedan industrialismens genombrott nu gör att den klimatförändring som förr ägde rum över en tidsperiod om hundratusen år nu riskerar äga rum över en tid om hundra år.

Och det är klart. Ställ dig inför det. Ställ dig inför att ha den kunskapen. Det ställer väldiga krav på att se och agera. Det ställer krav på politiken att svara upp mot problemen i syfte att möta detta klimathot. Det är en viktig del av regeringens arbete. Det är en viktig del av det arbete vi ska föra inom Europeiska Unionen de kommande åren.

I detta spelar också skogsindustrin naturligtvis stor roll, liksom övriga delar av basindustrin, eftersom det här finns ett mycket stort beroende av transporter. Det är också den sektor som står för den största användningen av fossila bränslen, vilket också är den enskilt största delen av det vi måste fundera över just när det gäller de svenska utsläppen. När vi ska fundera kring vår svenska klimatpåverkan.

Vi kan konstatera att vi faktiskt har en ökad användning av fossila bränslen, även om det ibland låter som om de var på väg ned. Alla våra kalkyler visar emellertid att vi både ökar vår användning av fossila bränslen och ser ut att göra det också när vi ser på utvecklingen framåt. Mycket av detta återspeglar att ekonomin har skjutit hög fart i Europa. Med vilket följer växande användning av transporter.

I dag kommer ungefär en tredjedel av de svenska utsläppen av koldioxid från vägtransporterna. Inom transportssektorn utgör oljan 97 procent av den totala använda energin. Vi ser också hur andelen ökar i takt med att vägtrafiken ökar.

Min uppfattning, som jag uttryckt några gånger, är att detta inte ska mötas med att nu en gång för alla säga att bilen eller transporterna med lastbil ska väck. Jag tror att vi ska välja en annan väg. Men när jag säger att vi ska välja en annan väg,

så innebär det ändå att mycket måste förändras. Och mycket är också på väg att förändras.

Det syns inte minst om man besöker vår fordonsindustri i Scania eller till Volvo. Där pågår ett intensivt arbete med att finna vägar för mer bränsleeffektiva fordon. Det handlar om alltifrån bättre motorer, bättre förbränningsprocesser, minskade utsläpp, mindre användning av diesel och i fordonsparken i övrigt också bensin.

Det här är en utveckling som faktiskt gör att vi kan fortsätta använda bilen, men minskar dess negativa miljöpåverkan. Det vill säga - vi angriper inte bilen eller lastbilen, vi angriper utsläppen. Vi angriper de negativa miljöeffekterna.

Vi ser nu att det finns kunskaper att göra detta möjligt, men det går naturligtvis att göra ännu mer i den klimatstrategi som vi nu utverkar. Därför diskuterar vi tillsammans med andra att få på plats ett system med utsläppsrätter som också ska täcka transportsektorn. Men det är viktigt för mig att säga, i kontrast till bland annat tidigare omnämnda gröna skatteväxling, att jag tycker att detta ska göras tillsammans med andra.

Desto mer globala spelregler och förutsättningar, desto mindre snedvridande konkurrenseffekt för nationellt verksamma företag eller branscher. Branscher som annars kan påpeka att: ja, det enda ni gör det är att ni straffar ut oss och gör att vi flyttar någon annanstans. Med sämre resultat för miljön och med som enda resultat att vi tappar svensk sysselsättning.

För mig är detta en mycket viktig del av klimatdebatten. Jag tycker att vi måste se just den risken, den konsekvensen, vi står inför om vi inte jobbar med klimatfrågan på ett riktigt sätt.

För att uttrycka mig optimistiskt. Jag tror att det går att möta klimathotet. Att göra det tillsammans med andra och det på ett sätt som innebär att vi öppnar för nya möjligheter snarare än söker syndabockar. Jag har också stärkts i den övertygelsen när jag tagit del av vad som sägs både politiskt, i industrin och inom naturvetenskaplig forskning. Inte minst Sverige utgör en viktig lärdom om att man inte behöver ställa en växande ekonomi, tillväxt, mot miljön och hävda att de aldrig kan förenas.

I Sverige har vi sedan 1990 haft en ekonomisk tillväxt på 36 procent, under vilken tid vi samtidigt har åstadkommit utsläppsminskningar av växthusgaser på 7 procent. När jag berättar det för kollegor inom Europeiska Unionen, så får jag höra ungefär samma typ av beskrivningar även från länder i vår närheten. Ta Estland som ett exempel, där man har tillväxttal på uppåt 11 procent varje år och samtidigt minskar sin energiförbrukning.

Med detta sagt. Vi har nu möjligheter att frikoppla den förr så närvarande direktlänken mellan ökad ekonomisk tillväxt och ökade utsläpp. Vi har den kunskapen idag. Vi kan därmed bejaka marknadsekonomi och ändå möta klimathotet. För mig är detta någonting nytt. Det följer av nytt kunnande och förstärkta internationella politiska samarbetsmöjligheter. Det ger oss också goda förutsättningar att faktiskt kunna göra någonting när det gäller klimathotet.

Det går ju också att tjäna pengar på miljökunnandet, det tycker jag är väldigt bra. Här finns vägar till nya företag och nya jobb, också i Sverige. Miljötekniksektorn i Sverige omsätter i dag ungefär 100 miljarder kronor, sysselsätter drygt 50.000 personer. Det finns en väldig efterfrågan och ett intresse för detta miljötekniska kunnande, även i andra länder.

Ett exempel rör detta om vad vi ska bränna för någonting, om man väljer att inte bränna fin skog utan istället bränner sopor. Det äger i dag rum på avfallsanläggningar runtom i Sverige. En av dem, som ligger i Göteborg, har jag besökt. De hade haft så gott rykte om sig att det kom dit kineser och frågade om man rakt av kunde köpa anläggningen, montera ned den och bygga upp exakt samma anläggning i Kina.

De hade blivit något förvånade på kommunen när de fick frågan. Än mer förvånade blev kineserna när de hörde att kommuner inte ägnar sig åt den typen av exportverksamhet. Jag tror kanske inte de har riktigt samma syn i Kina på vad som är privat och offentlig sektor. Jag behöver inte gå in djupare på det. Men historien visar att det finns ett miljökunnande här i Sverige, som andra söker upp och är villiga att betala för.

Detta ligger också i linje med vad vi ser i klimatdebatten i stort, bortom delar av den mer politiskt inskränkta debatten. Det efterfrågas ännu mer av kunnande, teknik och marknadsekonomiska styrmedel. Det diskuteras kring hur utsläppsrätter ska fungera och tilldelas. Och det diskuteras om mer av

internationellt samarbete kring bland annat förnyelsebar energiproduktion och energieffektivitet.

Det rör sig i klimatfrågan. Ni kommer också att märka det i stora delar av er verksamhet. Ni ska samtidigt veta att vi gärna vill föra dialog om hur vi på bästa sätt kan nå de klimatmål vi vill och samtidigt möjliggöra en utvecklingen av er verksamhet i Sverige. Vi vill inte lägga börda på er som inte läggs på andra, utan vi vill som sagt, försöka förbättra villkoren och se till att det vi gör ska göras tillsammans med andra.

Kring detta tror jag väldigt mycket av kommande års diskussion kommer att handla. Om förutsättningarna för jobb och att förstärka en redan god konjunktur. Och väldigt mycket av vårt klimatarbete kommer som sagt i sin tur att kopplas till det.

Vi har många utmaningar framför oss, men jag är övertygad om att de bäst uppnås genom att vi bejakar marknadsekonomi och växande tillväxt. Detta samtidigt som vi tar vår del av ansvaret för ett globalt problem, men också får andra att göra mer för att möta det framväxande klimathotet.

Återkommande i allt detta så står den svenska tallen och granen. Svensk skogsindustri. Den är utgångspunkt för väldigt mycket av det jag nu har nämnt.

Ni är i alla avseenden i en framtidsbransch, en viktig framtidsbransch, som kommer att vara tätt sammanlänkad med inte bara våra ekonomiska strävanden, utan också våra klimat- och miljösträvanden de kommande åren.

Tack ska ni ha!

Källa
Manuskript inskickat av Moderaterna.

Taggar
Moderaterna, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-vid-skogsindustriernas-oppna-arsmote-2007